

พระราชบัญญัติ

สถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๕

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

สังวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

เป็นปีที่ ๒๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายเพื่อควบคุมสถานบริการ
บางประเภท

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่าง
รัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตรา
พระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในจังหวัดพระนคร และจังหวัดธนบุรี ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป และเมื่อจะให้ใช้บังคับในท้องที่อื่นได้อีก ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่ตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ในการค้า ดังต่อไปนี้

(๑) สถานเต็นท์ ร้าง หรือรองเง็ง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอร์บริการ

(๒) สถานที่ที่มีสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า ซึ่งได้รับผลประโยชน์จากลูกค้าเป็นค่าตอบแทน หรือโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า

(๓) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีหญิงบริการให้แก่ลูกค้าชาย

(๔) สถานที่ที่มีสุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยใช้สถานที่มิติดชิดไม่เปิดเผยต่อสายตาของบุคคล

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๔ ตุลาคม ๒๕๐๕

ภายนอก ซึ่งตามสภาพเห็นได้ว่าเป็นที่เหมาะสมแก่การมั่วสุมของหญิงบำเรอ และเปิดทำการจนหลังเวลา ๒๒.๐๐ นาฬิกา เป็นปกติ

“พนักงานเจ้าหน้าที่” สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี หมายความว่าผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในท้องที่อื่น หมายความว่าผู้บังคับการตำรวจภูธรเขตแห่งท้องที่นั้น

มาตรา ๔ ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) (๒) หรือ (๓) เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

การขออนุญาต เงื่อนไขในการอนุญาต และการขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นสมควรจะกำหนดเขตอันมีปริมณฑลจำกัดในท้องที่ใด เพื่อกำหนดหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา ๔ ก็ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๖ ผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา ๔ ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- (๑) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- (๒) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม
- (๓) ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- (๔) ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือโรคยาเสพติดให้โทษอย่างร้ายแรง
- (๕) ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ในความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง ตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก หรือตามกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี

ในกรณีที่ดินบุคคลเป็นผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา ๗ อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา ๔ ต้อง

- (๑) ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาล รั้วผู้ป่วยไว้มากัน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมาย

ว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว

(๒) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

(๓) มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก

มาตรา ๘ ถ้าอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา ๔ เป็นของผู้อื่น ในชั้นขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ขออนุญาตต้องมีหนังสือแสดงว่าได้รับความยินยอมจากเจ้าของอาคารหรือสถานที่นั้น

มาตรา ๙ เมื่อได้รับคำขออนุญาตตั้งสถานบริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาตั้งภายในเก้าสิบวัน

มาตรา ๑๐ ใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการให้ใช้ได้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของปีที่ออกใบอนุญาต

ผู้รับอนุญาตผู้ใดประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต จะต้องยื่นคำขอเสียก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว จะประกอบกิจการต่อไปก็ได้จนกว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น

มาตรา ๑๑ ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ผู้ขออนุญาตหรือ

ผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการไม่อนุญาตหรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจให้เป็นที่สุด

หนังสือของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในวรรคแรกต้องแสดงเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ขอทราบด้วย

มาตรา ๑๒ ในกรณีใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการสุญหายหรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้ทราบว่าใบอนุญาตสุญหายหรือชำรุด

มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ย้ายแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือต่อเติมสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๑๔ ก่อนที่ลูกจ้าง หญิงพาดเนอร์ หญิงบำเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว หรือคนรับใช้เริ่มเข้าทำงานในสถานบริการ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องจัดทำบัตรประวัติของแต่ละบุคคลดังกล่าว จำนวนสองชุด เก็บรักษาไว้ ณ สถาน

บริการนั้นหนึ่งชุด และส่งไปเก็บรักษาไว้ ณ สถานที่ตำรวจท้องที่
หนึ่งชุด บัตรประวัตินั้นอย่างน้อยต้องมีรายการ ชื่อ ที่อยู่ วัน
เดือนปีเกิด หมายเลขประจำตัว ภาพถ่ายครึ่งตัวหน้าตรง ขนาด
๔ × ๖ เซนติเมตร ลายพิมพ์นิ้วมือทั้งสองนิ้ว ชื่อและที่อยู่ของ
ผู้รับรอง ทั้งนี้ ตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่ราชการในบัตรประวัติเปลี่ยนแปลงไป ให้ผู้
รับอนุญาตตั้งสถานบริการแจ้งการเปลี่ยนแปลงตามแบบที่
กำหนดในกฎกระทรวง ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่มีการ
เปลี่ยนแปลง และให้นำความในวรรคก่อนมาใช้บังคับโดย
อนุโลม

มาตรา ๑๕ ในกรณีที่บัตรประวัติซึ่งเก็บรักษาไว้ ณ สถานที่
บริการ สูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ผู้รับอนุญาต
ตั้งสถานบริการต้องจัดทำบัตรประวัติใหม่ ภายในกำหนดเจ็ดวัน
นับแต่วันที่บัตรนั้นสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ
และให้นำความในมาตรา ๑๔ วรรคแรก มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ

(๑) รับผู้ที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงาน
ในสถานบริการ

(๒) ขอมให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ

(๓) ขอมให้หญิงซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการโดยไม่มีชายมาด้วย

(๔) ขอมให้ผู้ที่มีอาการเมาสุราจนประพฤตินุнайหรือครองสติไม่ได้เข้าไปหรืออยู่ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ

(๕) จำหน่ายสุราให้แก่ลูกค้าที่มีอาการเมาสุราจนประพฤตินุнайหรือครองสติไม่ได้แล้ว

(๖) ขอมให้หญิงดั่งระบุไว้ในมาตรา ๓ (๑) (๒) หรือ (๓) พักอาศัยหลับนอนในสถานบริการ

มาตรา ๑๗ การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) (๒) หรือ (๓) การจัดลักษณะภายในเพื่อความสะอาดเรียบร้อย หรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ การใช้โคมไฟ หรือการให้หญิงหาคนอร์หญิงบำเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวดหรืออบตัว และคนรับใช้ติดหมายเลขประจำตัวในสถานบริการดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๘ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ จะจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ต้องแจ้งรายละเอียดของการแสดงเป็น

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๔ ตุลาคม ๒๕๐๕

หนังสือให้สารวัตรหรือผู้บังคับกองตำรวจท้องที่ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบสองชั่วโมง ก่อนการแสดงครั้งแรกนั้น

มาตรา ๑๕ ในการจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม

มาตรา ๒๐ เมื่อปรากฏว่าผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการฝ่าฝืนมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ นายตำรวจท้องที่ตั้งแต่ชั้นสารวัตรหรือผู้บังคับกองตำรวจขึ้นไป มีอำนาจสั่งให้งดการแสดงนั้นได้

มาตรา ๒๑ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการขาดคุณสมบัติที่ดี ดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมที่ดี ดำเนินกิจการสถานบริการโดยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

การสั่งพักใช้ใบอนุญาต ให้สั่งพักได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๔ ตุลาคม ๒๕๐๘

มาตรา ๒๒ ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ส่งพักใช้ หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจภายในกำหนดสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการส่งพักใช้ หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจให้เป็นที่สุด

มาตรา ๒๓ ก่อนครบกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต ผู้หนึ่งผู้ใดจะยื่นคำขอรับใบอนุญาตเพื่อตั้งสถานบริการ ณ สถานที่เดียวกันนั้นไม่ได้

มาตรา ๒๔ ผู้ตั้งสถานบริการตามมาตรา ๓ (๔) ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๑๖ เช่นเดียวกับสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) (๒) หรือ (๓) และให้นำความในมาตรา ๑๓ มาใช้บังคับแก่สถานบริการตามมาตรา ๓ (๔) ด้วย

มาตรา ๒๕ ผู้ตั้งสถานบริการตามมาตรา ๓ (๔) ดำเนินกิจการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ผ่าฝืนมาตรา ๒๔ ก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งปิดสถานบริการนั้นได้

การสั่งปิด ให้สั่งปิดได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน

ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งปิด ผู้ตั้งสถานบริการมีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจภายในกำหนดสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการสั่งปิด

คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจให้เป็นที่สุด

มาตรา ๒๖ ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) (๒) หรือ (๓) โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือดำเนินกิจการสถานบริการ เช่นว่าโดยไม่มีใบอนุญาตหรือใบอนุญาตถูกพักใช้ หรือดำเนินกิจการสถานบริการตามมาตรา ๓ (๔) ในระหว่างถูกสั่งปิดตามมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ในกรณีนิติบุคคลกระทำความผิดตามมาตรา นี้ ให้ผู้ดำเนินกิจการสถานบริการนั้นร่วมรับผิดชอบกับนิติบุคคลด้วย

มาตรา ๒๗ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ หรือฝ่าฝืนกฎกระทรวง ตามมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๒๘ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๒๕ เมื่อพระราชบัญญัตินี้ได้ใช้บังคับในท้องที่ใด ให้ผู้ตั้งสถานบริการตามมาตรา ๓ (๑) (๒) หรือ (๓) อยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับดำเนินกิจการต่อไปได้ในเมื่อได้จัดทำบัตรประวัติตามที่บังคับไว้ในมาตรา ๑๔ และมาขอรับใบอนุญาตตั้งสถานบริการนั้น โดยเสียค่าธรรมเนียมภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับในท้องที่นั้น

ให้ผู้ตั้งสถานบริการตามมาตรา ๓ (๔) อยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับปฏิบัติตามมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับในท้องที่นั้น

มาตรา ๓๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๔ ตุลาคม ๒๕๐๕

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

- (๑) ใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท
- (๒) ใบแทนใบอนุญาตให้ตั้ง
สถานบริการ ฉบับละ ๑๐๐ บาท
- (๓) การต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้ง
สถานบริการ ครั้งละ ๕๐๐ บาท

เล่ม ๘๓ ตอนที่ ๘๘ ราชกิจจานุเบกษา ๔ ตุลาคม ๒๕๐๕

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยเหตุที่ปัจจุบันได้มีบุคคลประกอบกิจการสถานบริการบางประเภทซึ่งอาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนั้น ๆ ไม่เหมาะสมเป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่างจนประพฤติดัวเสื่อมทรามลง เป็นการสมควรที่จะออกกฎหมายควบคุมสถานบริการนั้น ๆ รวมทั้งการแสดงด้วย ทั้งนี้เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรม และประเพณีอันดีของชาติต่อไป